

De hvite båtene til Gaza (Fiksjon)

Publisert i PD våren 2010

Vi dro fra Gardermoen kl.08.00 og landet i Larnaka på Kypros kl.13.00. Derfra ble vi kjørt til havna og kl.16 stevnet vi ut med Gaza by som mål. Det var ti båter med ti personer i hver, pluss mannskap. Ti stykker 45 fots Princess, rekvirert av den New York baserte, russiske jøden David Ibramovitch. David er en kjent størrelse på Wall Street, også etter finanskrisen. Hans økonomiske basis er russisk gass og Nigeriansk olje, så det var penger nok. Hans religiøse og politiske basis er organisasjonen "Free the jews", som er rettet mot sionismens tvangstrøye; "Landet er gitt oss av gud". Hundre mennesker fra hele verden reiste på en opplevelsesferd for å se, for å lære, for å vise et engasjement, for siden å fortelle og for ikke å glemme. Prosjektet var ikke så spektakulært som legene Fosse og Gilberts året før, men spennende nok. Ville israelsk marine slippe oss inn til Gaza, eller ville vi måtte snu?

Det er et år siden Israel angrep Gaza, skjøt på alt som rørte på seg, på soldater, politimenn, voksne, barn, kvinner, på sykehus, skoler, administrasjonsbygg, og private hjem. De skjøt med fly, kanoner, droner, og de brukte ikke bare bomber, men også hvitt fosfor. Richard Goldstone kaller det krigsforbrytelser som bør undersøkes av uavhengige, og ikke av den israelske staten. Siden krigen har Gaza vært lukket, innhegnet av israelsk militære med hjelp av egyptisk politi. Det foregår ingen gjenoppbygging, ingen humanitær innsats av betydning. 1,5 millioner mennesker befinner seg i en konsentrasjonsleirliknende situasjon. De blir ikke ført til gasskamre, og heller ikke brukt i åpenbare medisinske forsøk, men de blir systematisk fratatt sin frihet og sitt håp om en bedre framtid. Det gjør noe med menneskene, og det er helt sikkert ikke positivt.

Båtene våre spredte seg ut i skjønn uorden. Kursen var ikke lett å lese, men retningen var mot en liten egyptisk havneby. Det var mørkt, så båtene gikk for fulle lanterner og inne var det godt lys og god stemning. Overfarten var beregnet til 12 timer. Da ville vi være framme før morgengry. Det viste seg å stemme. Da vi nærmet oss Gaza endret vi kurs, satte opp farten og nådde den lille havnen i Gaza by kl.05.00. Alle båtene kom inn uten vansker. Den israelske marinen var straks etter rett utenfor havna, hvor de la seg til og ventet. Fra land var vi observert og i havna var mange nå i full gang med å få småbåtene ut for å hjelpe oss i land.

Det var ingen mottakelseskommité. Det var derfor stor undring i byen da 100 mennesker plutselig befant seg på moloen og på vei inn i byen. Vi delte oss i grupper på 4. Hver gruppe skaffet seg en taxi eller en privatsjåfør. Så bar det i vei, rundt i Gaza by, ut mot grensene til Israel, inn til private. Det ble mange møter i og ved ødelagte hjem, mange besøk i teltene. Youlanda bor i sitt gamle hjem, nå sammenrast og med åpent tak. Hun har satt opp et telt over senga. I denne bor hun med sine tre barn, alle under ti år. Der har de bodd siden krigen sist vinter. Mannen hennes ble drept mens han var ute og handlet. Han var ikke medlem av Hamas, men gikk med et grønt tørkle rundt halsen. Alle "Hamas" er legitime mål for de israelske militære. Alle med grønne tørkler er "Hamas". Det skilles ikke på militære og sivile, barn eller voksne.

Inne i byen møter vi Yousef. Hans bror var på taket og lekte med to venner da det smalt. Nå er broren borte, de to vennene også. Yousef går på skolen. Ikke deres gamle skole, den er borte. Men skolegården er i bruk. Telt er satt opp og stoler og bord skaffet til veie. Til og med ei tavle er funnet i ruinene. Men trist er det, for en nordboer hvor skolenes inneklima er et stort drøftingstema.

Rettferdighet er et yndet tema, demokrati og menneskerettigheter også. Også i Gaza. Det er ingen som forstår hvorfor muslimene og de kristne i Palestina må lide for den kristne vestens dårlige samvittighet overfor jødene. Allerede i 1492 ble muslimer og jøder fordrevet av Los Reijos Christianos fra Spania. Mens Isabel og Ferdinand krevde omvendelse og ellers før hardt fram mot annerledes tenkende, fant jødene et nytt hjem i det muslimske Tyrkia. I det kristne vesten har jødene

aldri oppnådd full aksept. Men hvorfor svikter vesten demokrati og menneskerettigheter nå når sionistene gjør mot muslimene det de selv er blitt utsatt for. Her hjemme ynder en å protestere mot overgrep verden over. Men bare når de utføres av fiender og ikke av venner. Venner vises forståelse, støtte, får lån og investeringer. Kritikkk av "terroristene" i Hamas er obligatorisk. Mens krigsforbrytelsene til Israel blir godtatt. Goldstonerapporten ble tiet i hjel her hjemme. Riksadvokaten ville ikke etterforske de israelske lederne, som nå likevel ikke tør reise utenlands fordi de kan risikere som Pinochet, å bli stilt til ansvar for sine forbrytelser, om ikke i Norge, så i andre rettsstater i vår vestlige sfære. Norge har økt sine investeringer i Israel etter krigen i Gaza, som en anerkjennelse av denne statens rett til å drive på som de gjør, med rensking av landet for alle ikke-jøder og utbygging av okkupert område både i Jerusalem og på Vestbredden. Det er en skam.

Vi ble i Gaza i to dager. Den andre dagene spilte vi fotball med guttene i gatene, hoppet tau med jentene, lekte gjemsel i ruinene, slo på ring med både gutter og jenter. Det var smil, latter og glede, heiarop og fyrop, engasjement og høy temperatur, iblant forelskelse og sjalusi å se. Det var normalt og bar håp om en framtid når noen bare ser, er sammen, og blir kjent.

Da vi reiste ut dagen etter var den israelske marinen borte. Vi var lettet. Israelske fengsler er ikke noen søndagsskole, ikke de heller.

Inge Jørgensen
Porsgrunn